

Mă întorc în cameră, îmi iau rucsacul în spate și ies. Aș putea să-mi las bagajele în cameră și banii în seiful hotelului. Probabil așa ar fi mai sigur, însă vreau, pe cât posibil, să le am mereu la mine. Au devenit deja o parte din mine.

Iau autobuzul din fața gării și merg la sală. Desigur, sunt tensionat. Îmi dau seama că am fața încordată. Cuiva i s-ar putea părea în neregulă faptul că un tânăr de vârsta mea merge singur la sala de sport la prânz, într-o zi de școală. Sunt într-un oraș necunoscut și încă nu-mi dau seama cum gândește lumea de pe-aici. Însă nimeni nu mă bagă în seamă. Dimpotrivă, mă simt chiar transparent. Plătesc la intrare fără să spun un cuvânt și primesc cheia de la dulăpior. Mă schimb la vestiar în pantaloni scurți de sport și un tricou subțire și, în timp ce fac încălzirea, relaxându-mi mușchii, simt că mă calmez, puțin câte puțin. Sunt în receptaculul „eu”. Muchiile se imbină perfect, una peste cealaltă și se fixează cu un clic slab. E bine. Sunt unde trebuie.

Mă apuc de de seria de exerciții. Petrec o oră întreagă la șapte aparate, în ordinea obișnuită, ascultând Prince la walkman. Mă așteptam să găsesc aparate vechi la o sală publică de sport, de cartier, dar văd că sunt incredibil de noi și de performante. Încă mai miros a nou. Închei prima rundă de exerciții și trec la următoarea, mărimd greutatea. Nu e nevoie să-mi notez nimic. Știu exact câte mișcări și câte greutăți mi se potrivesc. Transpir imediat prin toți porii și pe parcurs beau de mai multe ori apă din sticlă și mușc din lămâia pe care mi-am luat-o pe drum înapoi.

Îmi termin rundele, fac un duș fierbinte, mă spăl pe corp cu săpunul adus de mine și pe cap cu șampon. Îmi păstrez penisul de-abia ivit din prepuț cât mai curat posibil. Mă spăl cu atenție sub braț, la testicule și anus. Mă cântăresc, apoi rămân dezbrăcat în fața oglinzii și îmi inspectez mușchii. Îmi clătesc în chiuvetă pantalonii și tricoul imbibate cu transpirație, le storc bine și le bag într-o pungă de plastic.

Părăsesc sala, iau autobuzul înapoi, intru în același restaurant de ieri din fața gării și mănânc o porție fierbinte de *udon*. Mestec încet, uitându-mă pe fereastră. Prin gară

vin și pleacă mulți oameni. Toți sunt îmbrăcați pe gustul lor, cară bagaje și se fătăie neobosiți, fiecare spre destinația sa. Îi privesc fix și încep să mă gândesc cum o să fie peste o sută de ani.

Peste o sută de ani, probabil că toți oamenii de aici (inclusiv eu) vor fi dispărut de pe suprafața pământului și se vor fi transformat în cenușă sau praf. Mă cuprinde un sentiment straniu la acest gând. Încep să văd totul ca pe niște fantasme efemere, gata să se destrame la prima suflare de vânt. Îmi întind mâinile și le privesc. La ce mă zbat atâta? De ce mă agăț de viață cu atâta disperare?

Îmi scutur capul și nu mă mai uit pe fereastră. Încetez să mă mai gândesc la cum o să fie peste o sută de ani. Mă hotărâsc să mă gândesc doar la prezent. Am cărți de citit la bibliotecă și aparate de folosit la sală. La ce-mi folosește să-mi bat capul cu ce-o să fie?

— Așa mai vii de-acasă! zice tânărul numit Corbul. Că doar ești cel mai tare băiat de cincisprezece ani din lume!

Ca și ieri, îmi cumpăr un *bentô* de la un magazin din gară și mă urc în tren. Ajung la biblioteca Kômura la ora unsprezece și jumătate. La recepție e Ôshima. Poartă o cămașă albastră din vâscoză, incheiată până la gât, blugi albi și pantofi sport albi și citește o carte groasă. Lângă el e același (probabil) creion lung și galben de ieri. Bretonul îi cade pe frunte. Când intru, își ridică privirea, zâmbește și îmi ia bagajul.

— Văd că încă nu te-ai întors la școală.

— Nu mă mai întorc la școală, mărturisesc eu sincer.

— Biblioteca nu-i o alegere rea, spune Ôshima. Se întoarce, se uită la ceasul din spatele lui, apoi revine la paginile cărții.

Merg în sala de lectură și reiau traducerea lui Burton din *O mie și una de nopți*. Ca de obicei, odată ce mă așez și încep să întorc paginile, nu o mai pot lăsa din mână. Cuprinde aceleași povești pe care le-am citit demult, la bibliotecă, într-o ediție pentru copii, dar sunt mai lungi, cu mai multe episoade și detalii și chiar nu se compară. E mult

mai fascinantă. Sunt și unele vulgare, violente sau cu tentă sexuală, dar în ele (precum spiridușul din lampa fermecată) abundă o vitalitate, o libertate pe care bunul simț nu le poate înfrâna, lucru care mă prinde și nu-mi mai dă drumul. În aceste basme fără noimă, scrise cu mai bine de o mie de ani în urmă, pulsează mai multă viață decât în nenumărații oameni fără chip, care trec prin gară. Nu știu cum e posibil așa ceva. Mi se pare foarte straniu...

La ora unu, ies din nou în grădină, mă așez pe prispă și mănânc *bentô*-ul pe care l-am luat la mine. Cam pe la jumătate, apare Ôshima să mă anunțe că mă caută cineva la telefon.

— La telefon? Îmi pierd eu cuvintele pe negândite. Pe mine?

— Da, dacă te cheamă Kafka Tamura.

Mă ridic, roșu tot și iau telefonul.

E femeia de la recepția hotelului. Probabil vrea să se asigure că mă documentez într-adevăr la biblioteca Kómura în timpul zilei. După voce, pare liniștită că nu o mint. Îmi spune că a discutat cu managerul. Până acum nu s-au mai confruntat cu o asemenea situație, dar eu sunt tânăr, circumstanțele sunt cum sunt, drept pentru care îmi pot oferi și de acum încolo același tarif special, obținut prin YMCA. Perioada nu este aglomerată, drept pentru care pot fi flexibili.

Femeia îmi mai spune că și managerul e de părere că biblioteca are o reputație foarte bună și că ar fi bine să mă documentez cum trebuie, fără grabă.

Îi mulțumesc, răsufând liniștit. Nu pot să spun că n-am o strângere de inimă fiindcă am mințit, dar n-am încotro. Trebuie să faci tot felul de lucruri ca să supraviețuiești. Închid telefonul și i-l inapoiez lui Ôshima.

— Tu ești singurul licean care vine aici și de-asta m-am gândit că despre tine trebuie să fie vorba, zice el. Să știi că i-am spus că stai de dimineața până seara cu nasul în cărți. Ceea ce este și adevărat.

— Mulțumesc.

— Kafka Tamura?

— Da, așa mă cheamă.

— Ce nume ciudat!

— Dar așa mă cheamă, subliniez eu.

— Cu siguranță ai citit câteva din operele lui Franz Kafka, nu?

Încuviințez.

— *Castelul*, *Procesul*, *Metamorfoza* și încă o povestire în care apare un dispozitiv ciudat de execuție.

— *Colonia penitenciară*, zice Ôshima. Îmi place foarte mult. Sunt mulți scriitori în lume, dar Kafka este singurul în stare să scrie o asemenea poveste.

— Este preferata mea.

— Serios?

Încuviințez.

— Ce ți-a plăcut?

Stau puțin să mă gândesc. Gânditul durează ceva.

— Faptul că încearcă mai degrabă să ofere o descriere pur mecanică a aceluși dispozitiv complex, decât să explice situația în care suntem. Adică..., zic eu și mă gândesc din nou câteva clipe. Adică așa reușește să explice mai viu ca nimeni altul situația în care suntem. Vorbind nu despre ea, ci despre detaliile mecanismului.

— Aha, zice Ôshima și îmi pune o mână pe umăr, un gest plin de naturalețe, în care ghicesc simpatie. Da, cred că și Franz Kafka ar fi de acord cu tine.

La telefonul și se întoarce înăuntru. Rămas singur pe prispă, îmi termin prânzul, beau niște apă plată și privesc păsărelele din grădină. Probabil sunt aceleași păsări pe care le-am văzut și ieri. Cerul e acoperit de nori subțiri și uniformi. Nu se vede nici un colț de cer senin.

Cred că răspunsul meu cu privire la romanele lui Kafka l-a mulțumit, mai mult sau mai puțin. Însă eu nu am reușit să exprim ceea ce voiam să spun cu adevărat. Nu am spus-o ca pe o părere generală cu privire la scrierile lui Kafka, ci am vrut să mă refer concret la un lucru foarte concret. Acel dispozitiv de execuție complicat și misterios *există în realitate* în jurul meu, și nu ca metaforă sau alegorie. Nici Ôshima, nici nimeni altcineva nu cred că m-ar înțelege, oricum așa explica.

Mă întorc în sala de lectură, mă așez pe canapea și intru din nou în universul celor *O mie și una de nopți*. Lumea reală începe să dispară, puțin câte puțin, așa cum se stinge imaginea unui film pe ecran. Rămân singur și mă cufund în lumea din pagini. Este o senzație care îmi place mai mult decât orice.

La ora cinci, când dau să plec, îl găsesc pe Ôshima la recepție, cu nasul în aceeași carte. Pe cămașa lui n-a apărut nici o cută. Ca de obicei, câteva fire de păr îi vin în ochi. Pe peretele din spatele său, limbile ceasului electronic alunecă în liniște mai departe. În jurul său, totul e foarte liniștit și curat. Mi-e imposibil să mi-l imaginez transpirând sau sughițând. Își ridică privirea spre mine și îmi înmânează rucsacul. Când îl ridică, face o grimasă.

— Ai venit din centru cu trenul?

Încuviințez.

— Dacă intenționezi să vii aici în fiecare zi, asta ți-ar prinde bine, zice el și îmi dă o bucată de hârtie, jumătate dintr-un A4. E o copie a orarului cu trenurile care circulă între gara Takamatsu și cea de aici. Trenurile nu întârzie de obicei, adaugă el.

— Vă mulțumesc, îi răspund eu și iau hârtia.

— Ascultă, Kafka Tamura, nu știu de unde vii și ce faci, dar nu poți sta la hotel la nesfârșit, nu? îmi spune el, alegându-și prudent cuvintele. Încearcă apoi creionul cu degetul de la mâna stângă. Nici nu era nevoie să-l verifice, pentru că era perfect ascuțit.

Eu tac.

— Nu încerc să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, doar întreb și eu. Știu că nu e ușor pentru un copil de vârsta ta să se descurce singur într-un loc necunoscut.

Încuviințez.

— De aici urmează să pleci în altă parte? Sau ai de gând să rămâi aici?

— Încă nu știu prea bine, dar deocamdată o să mai stau aici. Nici nu am unde să mă duc în altă parte, îi răspund eu sincer.

Ceva îmi spune că, într-o oarecare măsură, lui aş putea să îi mărturisesc totul deschis. În primul rând, cred că mi-ar respecta poziția. Nici nu mi-ar ține prelegeri și nici n-ar încerca să-și impună un punct de vedere de bun simț. Deocamdată însă prefer să nu spun nimănui mai mult decât e necesar. De fapt, eu nici nu sunt obișnuit să mă destăinui cuiva sau să spun ce simt.

— Pentru moment te descurci singur, nu?

Dau scurt din cap.

— Îți urez mult noroc.

Lăsând deoparte micile detalii, de atunci au trecut șapte zile fără vreo schimbare. Radioul cu ceas mă trezește în fiecare zi la ora șase și jumătate și iau acel mic dejun simbolic în restaurantul hotelului. Dacă la recepție e femeia cu părul castaniu din tura de dimineață, o salut printr-un semn cu mâna. Îmi răspunde inclinând ușor capul într-o parte și zâmbind. Cred că mă place. Și eu am început s-o plac. Mai știi, ar putea să fie chiar sora mea.

Fac în cameră câteva exerciții ușoare și, când vine timpul, merg la sală și îmi văd de circuitul de antrenament. Aceleași greutateți, același număr de exerciții. Nici mai puține, nici mai multe. Fac duș și mă străduiesc să mă spăl cât mai bine peste tot. Mă cântăresc și mă asigur că n-a intervenit nici o schimbare. Ajung la biblioteca Kômura înainte de prânz. Când las rucsacul și îl iau înapoi, schimb câteva vorbe cu Ôshima. Mănânc la prânz pe prispă, citesc (am terminat *O mie și una de nopți* și m-am apucat de operele complete ale lui Natsume Soseki, deoarece mi-au rămas câteva pe care nu le-am citit), iar la ora cinci plec. Îmi petrec toată ziua la sala de sport și la bibliotecă, locuri în care nimeni nu-mi dă atenție. Copiii care chiulesc de la școală nu merg în asemenea locuri. Iau cina la restaurantul din fața gării. Încerc să mănânc cât mai multe legume. Îmi cumpăr uneori fructe de la piață, pe care le curăț de coajă cu briceagul luat din biroul tatălui meu. Îmi mai iau castraveți și țelină, le spăl în chiuvetă și le mănânc cu maioneză.